

Péter István (1925–2014)

2014. március 14-én Szilvássvárad temetőjében a gyászolók sokasága állta körül Péter István erdésztechnikusnak, a Szilvássvárad Erdészet egykori Bükk-fennsík erdészének és vadászának ravatalát.

Végső búcsút vettek tőle családtagjai, rokonai, barátai, a Szilvássvárad Erdészet egykori nagy családjának még élő tagjai, mindazok, akik szerették és tisztelték.

Életútja hosszú, nehéz és küzdelmes, ugyanakkor nagyon szép volt, hiszen megtöltötte értékes tartalommal.

1925-ben Keszthelyen látta meg a napvilágot. Apja katonai szolgálata miatt gyermekéveit az Alföldön töltötte. Kárpátalja visszacsatolásával id. Péter István tiszthelyettest a túrjaremetei honvédségi méneshöz vezényelték, így a polgári 4. osztályát már Kárpátalján végezte, ahol eljegyezte magát az erdővel. Mielőtt azonban erdési képesítést szerzett volna, őt is elsodorta a háború vihara, mint leventét besorozták katonának és csak 1946-ban tért haza szovjet hadifogságból. Útja Zalába vezetett, ahol nagybátyjánál talált otthonra addig, míg nyugatról hazatért szüleit megtalálta. Zalában erdészgyakornokként dolgozott mindaddig, míg 1949-ben beiskolázást nyert Sopronba, az erdészeti szakiskolába. Nagy hatással volt rá az iskolai év, élete végéig nagy tisztelettel emlékezett egykori igazgatójára, dr. Szőnyi Lászlóra.

Erdészként első munkahelye 1950-ben a Bükk-i Állami Erdőgazdaság Lillafüredi Üzemegységénél volt. Szolgálata során többször megfordult a Szilvássvárad Erdészetnél, itt ismerte meg Makó Teréziát, későbbi feleségét, aki házastársaként és „munkatársaként” aktívan kivette részét család otthonuk és annak környezetének művészi kialakításában.

Később a Hernádvölgyi, majd a Zempléni, azután pedig a Nyírségi Állami Erdőgazdasághoz kapott áthelyezést. Szakmai felkészültségét elismerve két évig a Baskói Erdészet vezetője volt.

1959-ben „tértek haza” Szilvássváradra. A Bükk-fennsíkon dolgozott és Feketesáron, távol a községtől élt családjával a nyugdíjazásáig, 1985 decemberéig.

Péter István munkáját mindig a rendszeret, a szakszerűség és a megbízhatóság jellemezte. A Bükk-fennsík számos erdőrészlete dicséri munkáját. Az 1964. évi OEE Vándorgyűlés szakembereinek ő mutatta be az ERTI bükkös-lucfenyves kísérleti területét, de tevékeny részese volt a Tiszavasvári Alkaloida Gyár őszikikerics-kísérleteinek is.

Munkája mellett 1969-ben erdésztechnikusi oklevelet szerzett. Hivatásos vadászként büszke volt arra, hogy tőle külföldi vadászvendég soha nem ment haza üres kézzel, és az általa lövetett 150 db szarvasbikából egy sem kapott mínusz pontot a trófea-bírálatokon.

Nyugdíjba vonulása után egyre inkább kedves hobbijának, a fafaragásnak és az agancsból készülő dísz tárgyak készítésének szentelte idejét. Művészi képességeit, kezűgyességét, szorgalmát és alkotói fantáziáját számos mestermunka dicséri. Több mint 50 emlékoszlopot és több székelykaput faragott, melyek közül egyik a Szalajka-völgyben a felújított Erdei Múzeum bejáratát díszíti.

Drága Jó Pista Barátom!

Azzal búcsúzom el tőled, hogy megköszönöm néked a küzdelmes munkában együtt töltött 24 évet és a síríg tartott, önzetlen, őszinte barátságot!

A Jóisten fogadjon oltalmába!

Nyugodjál békében!

Leic József

Borsodi Imre (1929–2014)

A középiskolát a soproni Kereskedelmi Szakközépiskolában végezte, ahol gyors- és gépirást, valamint könyvelést tanult. Ez a körülmény jelentősen befolyásolta szakmai pályafutását. A középiskola után egy évig, a főiskolai felvételi előtt, egy szövetkezetben könyvelőként dolgozott.

1954-ben szerezte meg erdőmérnöki diplomáját, amely után a Zirci Állami Erdőgazdaság Zirci Erdészetéhez került fahasználati műszaki vezető beosztásba 1955. január 5-én.

1957. február 1-jén a Balaton-felvidéki Állami Erdőgazdaság Zirci Erdészetének vezetőjévé nevezték ki. 1966. április 1-jével áthelyezéssel a Nyírségi Állami Erdőgazdasághoz került, ahol főmérnöként dolgozott. A Honvédségi Erdőgazdaságok kialakításakor, 1967. szeptember 1-jétől a Honvédelmi Minisztérium Veszprémi Erdőgazdaság igazgatója kinevezést kapta. Ebben a beosztásban 24 évig tevékenykedett, innen vonult nyugállományba.

Munkássága során többek közt Kiváló Dolgozó, Munka Érdemrend arany és bronz

fokozatai, Haza Szolgálatáért, Veszprém megyéért, Kiváló Munkáért, Április 4. Érdemrend kitüntetések vehetett át. Közéleti tevékenysége során 1974–1982 között Veszprém Város Tanácsának, 1972–1982 között a Hazafias Népfront megyei vezetőségének, 1977–1985 között az Országos Erdészeti Egyesület Elnökségének tagja volt.

Erdészettervezőként lelkesen kapcsolódott be az erdőgazdaság újjító mozgalmába. Számos új technológiát, munkaszervezési módszert ő alkalmazott először a Zirci Erdészetnél. Hozzáértésével, kitartásával kivívta felettesei és kollégái elismerését.

Igazgatói munkásságában tükröződött közgazdasági szemlélete. Már a '60-as évek végén, országosan is az elsők között vezette az erdészek önelszámolását, majd ennek alapján azt az információs rendszert, amely alapul szolgált az anyagi ösztönzési rendszer bevezetéséhez.

Elegendhetetlennek tartotta a fafeldolgozás fejlesztését, amelyhez a szükséges forrásokat a cég eredményes működése biztosította. A technológia korszerűsítésének és a fejlett munkamódszerek elsajátításának köszönhetően magasabb készlettségi fokú termelőállítást lehetővé tette a bútorgyárral való kooperációt. Példaértékű együttműködést alakított ki a Balaton Bútorgyárral.

A vezetése alatt a Veszprémi Erdőgazdaság két évtizeden keresztül országosan is a legjobbak között volt, és e hagyomány a mai napig tart. Legfőbb törekvében a tartamosság biztosítása volt az erdőállomány-gazdálkodásban, és az eredményességben egyaránt. Maximálisan kihasználta az adódó bérfejlesztési lehetőségeket. Vezetőként munkatársait tisztelte, a fizikai dolgozókat megbecsülte, fakitermelői zömét néven szólította.

Kollégái, barátai 2014. május 7-én búcsúztak el tőle a veszprémi Szent Margit-templomban.

Szedlák Tibor

Fotó: Duska József